

PAK ME IN VOOR KERST

LIZZIE VAN DEN HAM & OLIVIA HILL

PAK ME IN VOOR KERST

LIZZIE VAN DEN HAM
OLIVIA HILL

Pak me in voor kerst
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Lizzie van den Ham & Olivia Hill

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Marieke Veringa
Illustraties en zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave november 2021
ISBN: 9789403642499
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Met een luide kreun hees Dana zich in het elfenpakje dat tante Loes voor haar had klaargehangen. Damn, had dit ding de vorige keer ook al zo strak gezeten? Of was ze het afgelopen jaar aangekomen? Die kans zat erin; sinds Gerard haar had gedumpt had ze vooral veel bezoeken aan de MacDonaldis gebracht, niet aan de sportschool.

Ze mocht blij zijn dat haar baantje als inpak-elf er op 24 december opzat, want na de kerst zou ze waarschijnlijk niet meer in dit groene pakje met roodwit gestreepte leggings passen. Het rokje viel ook maar net over haar kont. Nou ja, ze stond toch vrijwel alleen maar achter de kassa. Het was niet alsof ze de hele dag als elfje rond zou huppelen in de *Beehive*, haar tantes cadeaushop.

Tante Loes had zich pas een paar maanden geleden in Utrecht gevestigd. Daarvoor had ze in Nieuwegein gezeten, maar de huur van het bedrijfspand was te duur geworden en nu zat ze in een wat kleinere ruimte in een van de drukste winkelstraten van Utrecht. Het was megadruk in de winkel, had Dana al gezien toen ze net binnen was gestapt.

Het was zaterdag zes december, Sinterklaas was het land uit en ze begonnen vandaag met hun inpakservice voor mensen die kerstcadeautjes wilden kopen. Als extra accent hadden de inpakelfjes geen puntige oren, maar bolletjes op een diadeem op hun hoofd zodat ze er als bijen uitzagen. Tante Loes had haar hele winkel op het bijenthema afgestemd: er was in de eerste plaats veel honing te koop, maar ook kaarsen van bijenwas, zeep waarin honing verwerkt was, allerlei cadeautjes waarin bijen of honingraten terugkwamen als thema, en boeken over de bij. Er waren zelfs schattige bijenknuffels te koop. Vorig jaar had Dana er eentje gekregen als bedankje, en nu knuffelde ze elke avond met Billy de Bij in plaats van met Gerard. Misschien was dat kneuzig, maar ze was er zeker van dat Billy de Bij haar hart in elk geval níét zou breken.

‘Schiet je op?’ hoorde ze Tilly naar haar roepen. ‘Ik sta nu in mijn eentje.’

Tilly was de andere caissière, die zich al als elf had aangekleed en bezig was achter de kassa. Tilly was begin dertig en had gelukkig veel verkoopervaring. Dana deed dit als bijbaantje; ze studeerde nog en zat in het laatste jaar van haar rechtenstudie aan de Hogeschool Utrecht. December was gereserveerd voor zelfstudie en het schrijven van haar scriptie, dus ze kon tante Loes flink wat dagen helpen.

‘Ja, ik kom eraan,’ riep ze vanuit het pashokje waar ze stond te klooiën. De ruimte was vroeger een kledingwinkel geweest, dus achterin waren nog wat pashokjes die tante Loes niet had weggehaald. Dana’s tante had nog allerlei ideeën: truien met een bijenmotief, jurkjes met bijenvleugels op de rug... als er iemand creatief was, dan was het haar tante wel. Een deel van de winst die ze maakten in de winkel, ging naar het project Red de Bij. Idealistisch was ze dus ook.

Dana checkte zichzelf nog een keer in de spiegel, haalde een hand door haar knalrood geverfde haar, stapte het pashokje uit en liep snel naar de kassa zodat niet iedereen haar aan zou gapen in haar schandalig korte rokje. Straks zou ze tante Loes eens vragen of ze niet nog een ander kostuum had. Die zou vanaf elf uur komen werken en in het kantoortje achter de winkel zitten.

Bij de kassa stond al een hele rij mensen en Tilly zag er verhit uit. ‘Kom maar, ik doe die wel,’ zei Dana en ze trok een setje potjes met verschillende soorten honing naar zich toe. De klant die het kocht, een vriendelijke oude dame, vroeg of ze er speciaal een groen strikje op wilde plakken omdat haar kleindochter dat zo’n mooie kleur vond.

‘Komt in orde,’ knikte Dana. Vakkundig pakte ze de plastic verpakking in met kerstpapier. Ze had dit vorig jaar al zo vaak gedaan dat ze een volleerd inpakker was geworden. Ze zou zo écht in *Santa’s workshop* aan de slag kunnen. Maar niet in dit korte rokje met legging, als het aan haar lag. Het was tenslotte koud op de Noordpool...

Na een uurtje inpakken namen Tilly en zij pauze van de kassa en gingen er twee andere meiden staan. Het was tijd voor het voorleesuurkje; tante Loes liet haar en Tilly de kinderen die naar de winkel kwamen voorlezen uit de kinderboeken over Maja de Bij die ze hadden liggen. De boekjes van Gert Verhulst hadden de tand des tijds goed doorstaan en de kinderen smulden van de verhalen. Vooral Tilly was een kei in voorlezen, want die had een paar jaar als kleuterjuf gewerkt. Door de voorleessessies verkochten ze veel meer boeken dan normaal, want veel kinderen wilden na het horen van een verhaal de rest ook wel lezen, dus kwam het boek “onder de boom” terecht.

Dana had na het voorlezen een kwartiertje lunchpauze. Terwijl ze haar boterham met honing (hoe passend) wegknaagde,

scrolde ze door haar telefoon om te zien of ze nog appjes had. Eentje van haar moeder, of ze morgen kwam eten. En eentje van haar broer Frits, of hij haar hometrainer een paar weken mocht lenen. Huh, nu al? Meestal kwam Frits pas na 1 januari met al dat soort goede voornemens om de hoek kijken.

‘Je moet weer.’ Tilly trok haar aan een van haar “voelsprietten”. ‘Gelukkig is het nu even niet zo druk.’

Hè, verdorie, nu had ze nog geen tijd om haar tante om een ander elfenpakje te vragen. Nou ja, dan vanmiddag maar. Dana sprong op en kweet zich weer aan haar taak.

Ze pakte twee knuffels in voor een jonge vader, een boek over je eigen bijenkorf in de tuin zetten en onderhouden aan een enthousiast meisje dat eruit zag als hippie, en toen stond er ineens een grimmige man voor haar neus die niets in zijn handen had. Zijn donkere ogen keken haar geërgerd aan en zijn zwarte haar viel over zijn voorhoofd en half in zijn ogen. Dana onderdrukte een zucht en zei: ‘U komt zeker geen honing kopen?’ Het was een beetje onbeleefd, maar de hele *vibe* van deze vent stond haar tegen.

Hij had de toon in haar stem duidelijk opgepikt en zijn frons verdiepte zich. ‘Nee,’ zei hij op afgemeten toon. ‘Ik wil je baas spreken.’

Zo, dat was snel geëscaleerd. Ze had hem zelf nog niet eens kunnen helpen met wat voor probleem hij dan ook had. Dana kneep haar ogen half dicht. ‘Bedoelt u de kerstman?’ vroeg ze liefjes.

Zo, die was raak. Er kwam bijna stoom uit zijn oren. ‘Nee, natuurlijk niet,’ snauwde hij. Hé, hoorde ze daar nou een Engels accent? Hij sprak de ‘u’ anders uit dan ze gewend was. ‘De eigenaar van deze winkel.’

Dana rolde inwendig met haar ogen. ‘Dat is mijn tante,’

antwoordde ze. ‘Loopt u maar even mee.’ Ze ging hem voor naar het kantoor waar tante Loes zat te werken en besepte pas toen ze onderweg waren dat ze voor deze onmogelijke kerel uithuppelde in een outfit waar meisjes meestal mee achter een raam stonden. Met een grom loerde ze over haar schouder om te kijken of hij soms naar haar kont staarde. Ze was in staat om hem een hele emmer honing over zijn hoofd te keilen als dat het geval was. Nee, zo te zien hield hij zijn blik netjes op de deur gericht waar ze hem naartoe wilde brengen. Dana kwam tot stilstand voor het kantoor en klopte aan.

‘Tante Loes?’ riep ze.

‘Ja, binnen!’ kwam het antwoord.

Dana duwde de deur open. ‘Hoi, ik heb hier...’ Ze keek even opzij.

‘Matt Wilson,’ vulde de man ongevraagd aan.

‘Een ontevreden klant,’ zei Dana tegelijkertijd.

‘Geen klant,’ bromde Matt. ‘Een concurrent.’

En met die woorden stapte hij het kantoor binnen, om vervolgens lompe de deur achter zich dicht te trekken.

Dana keek hem met knipperende ogen na. Nou ja zeg...

Matt staaarde de oudere vrouw voor zich strak aan. Haar haren zaten in een rommelige knot boven op haar hoofd en voorzichtige rimpels omlijnden haar groene ogen. Ze zag er lief uit, te lief om tegen te snauwen. Ergens herinnerde ze hem aan zijn tante, die hij al in geen jaren meer gezien had. God, wat miste hij haar. Toch kon hij zichzelf niet laten kennen. Dit vrouwtje hoorde dan wel helemaal thuis in het kleine winkeltje dat rook naar de lente en de groene velden waarop hij zelf opgegroeid was, ze was en bleef de persoon die maar heel snel naar zijn pijpen moest gaan dansen.

‘Waar kan ik je mee helpen?’ Ze legde het potlood waarmee ze aan het schrijven geweest was neer en lachte hem vriendelijk toe. Matt gromde zacht. Verdomme.

‘U bent de eigenaar van deze winkel?’

‘Ja, zeker wel.’ De glimlach verdween niet van haar gezicht, zelfs niet wanneer ze sprak. ‘Ga lekker zitten. Wil je een kopje honingthee?’

Matt schudde zijn hoofd. Nee, hij wilde geen thee. Hij wilde dit snel afhandelen. Hij had immers nog meer te doen vandaag.

De vrouw leek er echter niet van onder de indruk en gilde luid: ‘Dana!’

Ze liet haar lippen weer op elkaar zakken en direct trokken haar mondhoeken weer op. Matt was een beetje geschrokken van het volume dat uit de keel van de vrouw kwam. Als ze straks maar niet zo tegen hém zou schreeuwen. Hij kwam namelijk niet met leuk nieuws.

Matt opende net zijn mond om haar te vertellen wat de reden van zijn bezoek was, toen het meisje met de knalrode haren de deur van het kamertje opende. ‘Ja, tante. Waarom heb je me geroepen?’

Het meisje, dat blijkbaar Dana heette, keek hem vuil aan en leunde op de deurnop. Ze leek niet helemaal binnen te willen komen. Alleen haar bovenkant stak de kamer in. Zou het iets te maken hebben met het veel te korte rokje dat ze aan had? Matt had strak vooruit gekeken toen ze hem haar rug had toegedraaid, maar hij kon niet ontkennen dat hij stiekem even naar de rondingen van haar billen had gekeken die bij elke stap die ze zette tevoorschijn waren gekomen.

‘Doe eens een lekker kopje thee voor deze meneer. En een koekje.’ Blijkbaar had Matt niets in te brengen. Dat leek een heel slecht voorteken. ‘Doe maar twee koekjes, hij ziet er hongerig uit.’

Dana knikte en trok toen de deur weer dicht.

‘Ik zal mezelf eerst even voorstellen.’ Matt wilde weg zijn voor de meid met de zuurstokkousen weer terug zou komen met de thee. ‘Mijn naam is Matt Wilson en ik ben de manager van de Bijenkorf, hier twee straten verderop.’ Hij knikte met zijn hoofd de juiste kant op, hoewel er hier geen enkel uitzicht op het gebouw was. ‘Ik kom u vertellen dat u de naam van uw winkel zult moeten veranderen.’

De vrouw voor hem schoof haar stoel een stukje dichters naar haar bureau en zette haar ellebogen op tafel. ‘Mijn naam is Loes de Winter en ik ben al ruim dertig jaar eigenaar van deze zaak met deze bedrijfsnaam. Dit soort onzin heb ik nog nooit gehoord.’

Matt rechtte zijn rug en schraapte zijn keel. ‘Ik ben heel serieus, mevrouw.’

‘Ik ook.’ Mevrouw de Winter glimlachte breed naar hem. Het was bijna beangstigend. ‘Is er verder nog iets waar ik je mee kan helpen?’

‘Deze keer kom ik met een vriendelijk verzoek, de volgende keer kom ik met een advocaat, hetgeen zal leiden tot een rechtszaak.’ Matt probeerde zo imponerend mogelijk op haar over te komen, maar de vrouw leek niet onder de indruk.

‘Doe wat je niet laten kan.’ Ze pakte haar potlood weer vast en speelde ermee tussen haar vingers.

‘Thee en koekjes.’ Dana stapte het kamertje in en passeerde hem zijwaarts, zodat haar achterste richting de muur bleef wijzen. Hij had dus blijkbaar gelijk gehad. Had ze hem dan toch zien gluren? Ze vond hem vast een vieze gluisperd. Erg aardig vond ze hem in elk geval niet. Wat hij ook wel kon begrijpen, hij had niet erg zijn best gedaan om vriendelijk over te komen. Ze zette het honinggele dienblad op de tafel en verliet toen weer al schuifelend langs de muur de kamer. De heerlijke geur van warme honing drong zijn neusgaten direct binnen en ondanks dat hij stijf had gestaan van de spanning, vooral om dat zijn baan op het spel stond, voelde hij zichzelf een beetje ontspannen.

‘Drink maar lekker op.’ Mevrouw de Winter wees met haar potlood naar de thee. ‘Hij is vast nog heet, maar ik denk dat je dat wel aankan.’

Matt zou liegen als hij zei dat hij geen trek in de thee had

gekregen, en daarbij zou het onbeleefd zijn om het te laten staan. Onbeleefd was hij, voor vandaag althans, al genoeg geweest. Hij pakte het theeglas vast en keek nieuwsgierig naar wat er onder in zijn glas dobberde. Was dat nou een stukje honingraat?’

‘Honingthee uit zakjes is ook lekker, maar niet zoals het echt hoort natuurlijk.’ De veel te vriendelijke vrouw, die hem waarschijnlijk nog heel wat dwars zou gaan zitten, had hem duidelijk zien staren. ‘We verkopen dit ook in de winkel, dus als je het echt lekker vindt, kun je op je weg naar buiten meteen een zakje kopen.’

Matt nam een slok en verbrandde daarbij bijna zijn slokdarm. De verzachtende werking van de honing leek hem echter te redden. ‘Ik wil dit echt niet moeilijker maken dan dat het is.’

‘Ik ook niet.’ Mevrouw de Winter zette haar potlood op papier en leek onverstoorbaar verder te gaan met het invullen van de lijstjes op haar bureau. ‘Als je mij aanklaagt, doe ik hetzelfde bij jou.’

Matt verslikte zich bijna in zijn tweede slok. ‘U wilt de Bijenkorf aanklagen? Heeft u enig idee hoe groot wij zijn?’

‘Wat maakt mij dat nou uit.’ Ze keek niet op of om en werkte rustig door. ‘Ik vind het alleen doodzonde van de tijd en energie. We kunnen het ook gewoon laten voor wat het is. Als jullie zo groot zijn, heb je toch geen last van *little old me*? En daarbij, onze naam is niet eens hetzelfde. Het zijn twee compleet verschillende talen.’

Dat hoefde ze hem niet te vertellen. Hij was immers opgegroeid in North Dakota. Engels was zijn eerste taal. Hij kon “de Bijenkorf” in zijn eerste jaren hier amper fatsoenlijk uitspreken in het Nederlands. Toch zat de vrouw fout over het feit dat ze geen last van haar hadden. De zaken liepen slecht en hij moest deze aanklacht doorzetten als hij zijn eigen baan niet

wilde verliezen. Twee bijenkorven zo dicht bij elkaar was volgens de grote boze baas “not done”, en bovendien: de vestiging in Utrecht had dit jaar niet voldoende omzet gedraaid. Er zouden straks ontslagen vallen, koppen rollen, en als hij niet ingreep zat zijn kop daar ook bij.

‘Dus.’ Ze keek eindelijk weer naar hem op. ‘Zijn we het met elkaar eens?’

Matt nam de laatste slok van zijn thee en stond toen op. ‘U laat mij geen andere keus.’ Hij schudde driftig zijn hoofd en streek zijn dure maatpak recht. ‘Weet u zeker dat we het niet op een vriendelijke manier kunnen oplossen?’

De vrouw knikte. ‘Ik heb de vriendelijke manier net uitgelegd. We laten elkaar met rust en dan leven we nog lang en gelukkig.’

‘Daar kan ik niet mee akkoord gaan.’ Matt voelde zich een enorme rotzak, maar de keus lag niet bij hem. Hij knikte naar de vrouw en maakte aanstalten om weg te lopen. ‘U hoort spoedig van mijn advocaat.’

Matt had de deurknop nog maar net in handen toen ze hem riep.

‘Meneer Wilson!’ Hij draaide zich om en keek haar geïrriteerd aan.

‘Vergeet uw koekjes niet.’

Hij heeft wát?’ Dana staaarde haar tante verbijsterd aan. Ze had Matt tien minuten geleden briesend de deur uit zien stampen zonder dat hij iets had gekocht en had meteen naar het kantoortje willen rennen, maar ze had Tilly niet alleen willen laten. Nu was het iets minder druk en had ze van de gelegenheid gebruik gemaakt om te komen vragen waar ze het bezoekje van Matt aan te danken hadden. En om een nieuw elfenpakje te regelen.

Tante Loes haalde haar schouders op. ‘Me met een advocaat bedreigd. Vanwege de naam van mijn winkel.’

‘Maar dat slaat nergens op!’

‘Dat weet ik.’

Waarom bleef haar tante zo rustig? Snapte ze dan niet dat de Bijenkorf een miljoenenconcern was en die eikels van een managers haar helemaal kapot zouden procederen als ze daar zin in hadden? Zelfs als het nergens op sloeg?

‘Tante Loes, ik hoop dat je weet wat je doet.’

Een serene glimlach speelde om de lippen van tante Loes, alsof ze zelf de koningin was in een enorme bijenkorf die ze